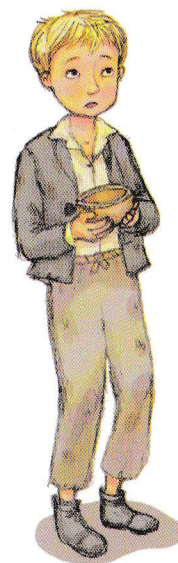

Oliver Twist

Charles Dickens

Adaptare de Mary Sebag-Montefiore

Ilustrații de Barry Ablett

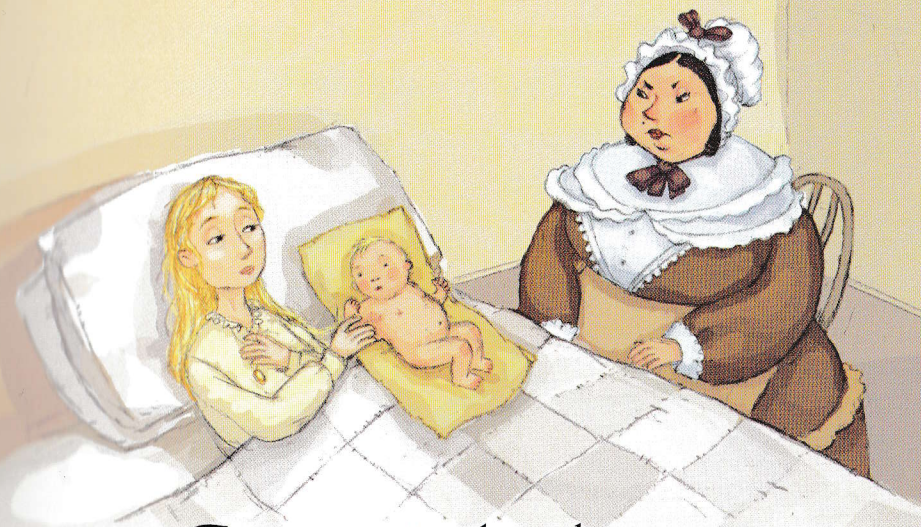

Consilier științific Alison Kelly
Universitatea Roehampton

Capitolul 1	
Copilul nimănui	3
Capitolul 2	
Mai mult înseamnă mai puțin	7
Capitolul 3	
Fuga	13
Capitolul 4	
Prieteni noi	22
Capitolul 5	
Trădarea	33
Capitolul 6	
Jaful	45
Capitolul 7	
Misterul medalionului	56

Capitolul 1

Copilul nimănui

— **S**ă ai... grijă... de... el.
Șoaptele mamei erau blânde ca zăpada care se așternea leneș afară, pe străzi; femeia era mai albă la față decât cearșaful cu care o învelea. Abia a mai avut vlagă să își atingă pentru ultima oară fiul nou-născut, și-a tras ultima suflare și și-a dat duhul.

– S-a dus, a anunțat sec doamna Mann, moașa. Păcat. Trebuie să-l chem pe domnul Bumble.

Domnul Bumble era responsabil de azil – un loc rece, sinistru, pentru cei fără adăpost; un loc de o igienă precară, fără o urmă decentă de confort sau hrană sănătoasă. Nu-i păsa câtuși de puțin dacă cei de acolo erau flămânzi, atâta timp cât stomacul lui era ticsit cu trei mese calde pe zi. Doamna Mann a smuls rapid medalionul de aur de la gâtul femeii care tocmai murise, ca să și-l pună la gât. Când l-a deschis, a citit numele „Agnes”, inscripționat înăuntru.

– Alt puști orfan! urlă domnul Bumble când văzu copilul. Țsta cine mai e?

– De unde să știu? răspunse doamna Mann căscând. Ieri a venit maică-sa de pe stradă. Cred că mersese ceva – avea pantofii făcuți ferfeniță. Dar era frumoasă, ce-i drept.

– Trebuie să-i punem totuși un nume..., zise domnul Bumble, căzut pe gânduri. În fine, le-am dat orfanilor nume în ordine alfabetică. Ultimul a fost Smith, deci lui îi putem spune Twist. Oliver Twist.

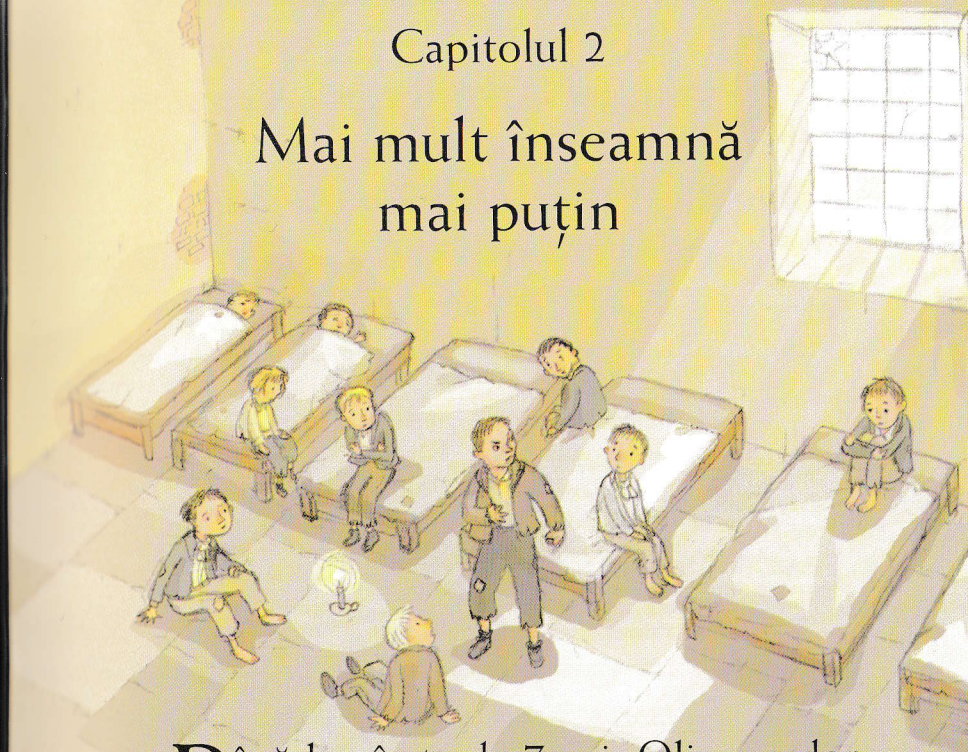
– Vaaai, domnule Bumble, dar ce isteț sunteți! spuse zâmbind Doamna Mann, fluturând șăgalnic din gene.

Apoi l-a înfășurat pe Oliver într-o bucată de cârpă îngălbenită de vreme. Oliver a deschis gura și a început să urle cât îl țineau plămânii lui de bebeluș. Dacă ar fi știut, bietul de el, că era orfan și că nu-l iubea nimeni, ar fi plâns și mai tare.

Capitolul 2

Mai mult înseamnă mai puțin

Până la vârsta de 7 ani, Oliver a dormit în aceeași cameră cu alți 50 de copii la fel de flămânzi ca el.

– Mi-e atât de foame, că aș putea să-l mănânc și pe băiatul din patul de alături! se plânse un băiat înalt, bine făcut, cu ochi sălbatici și înverșunați.